

Kanne 8.7.2020 – Max Heinr.Sutor v. SRB

(Asia T-427/20)

(2020/C 279/72)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantaja: Max Heinr.Sutor OHG (Hampuri, Saksa) (edustajat: asianajajat A. Glos, H. Nemeček ja T. Kreft)

Vastaaja: Yhteinen kriisintarkkailuneuvosto (SRB)

Vaatimukset

Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

- kumoaa yhteisen kriisintarkkailuneuvoston yhteiseen kriisintarkkailurahastoon vuodelta 2020 maksettavan ennakkollisen vakaussuorituksen vahvistamisesta 15.4.2020 tekemän päätöksen (asianro SRB/ES/2020/24 – 1405146-2020-JB) siltä osin kuin se koskee kantajaa;
- velvoittaa SRB:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja esittää kanteensa tueksi seuraavat kanneperusteet.

- 1) Ensimmäisen kanneperusteen mukaan komission delegoidun asetuksen (EU) 2015/63⁽¹⁾ 5 artiklan 1 kohdan e alakohtaa on rikottu, koska kantajan asiakkaidensa lukuun hallinnoimia asiakasvaroja ei jätetty yhteiseen kriisintarkkailurahastoon vuodelta 2020 suoritettavan ennakkollisen vakaussuorituksen määrittämisen ulkopuolelle.
- 2) Toisen kanneperusteen mukaan Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014⁽²⁾ 70 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan b alakohtaa ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU⁽³⁾ 103 artiklan 7 kohtaa on rikottu, koska päätöksellä loukataan suhteellisuusperiaatetta siten, että siinä vahvistetaan yksin kantajan taseessa esitettyjen – riskittömien – varainhoitoon liittyvien velkojen perusteella maksu 200-kertaiseksi.
- 3) Kolmannen kanneperusteen mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaatetta on loukattu, koska päätöksessä kohdellaan kantajaa eri tavalla kuin luottolaitoksia, joiden osalta kansallisessa tilinpäätösstandardissa ei edellytetä varainhoitoon liittyvien velkojen ilmoittamista tai jotka käsittelevät niitä IFRS:n mukaisesti, samoin kuin sijoituspalveluyrityksiä, jotka hallinnoivat asiakasvaroja, eikä tälle erilaiselle kohtelulle ole objektiivista perustetta.
- 4) Neljännen kanneperusteen mukaan Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 16 artiklaa on rikottu, koska päätöksellä puututaan elinkeinovapauteen, sillä riskittömien varainhoitoon liittyvien velkojen ottaminen mukaan määrittämisperusteeseen johti siihen, että kantajan maksu vuodelta 2020 nousi 200-kertaiseksi, eikä tällainen puuttuminen ollut oikeutettua.
- 5) Viidennen kanneperusteen mukaan SEUT 49 artiklaa ja SEUT 54 artiklaa on rikottu, koska päätöksellä rajoitetaan kantajan elinkeinovapautta jäsenvaltiossa, jossa sen päätoimipaikka sijaitsee. Tämä rajoitus ei ole oikeasuhteinen ja sillä syrjitään kantajaa muissa jäsenvaltioissa sijaitseviin luottolaitoksiin nähden.
- 6) Kuudennen kanneperusteen mukaan perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohtaa ja 2 artiklan a alakohtaa on rikottu, koska kantajaa ei kuultu ennen kuin päätös hyväksyttiin vastaajan johdon istunnossa.
- 7) Seitsemännen kanneperusteen mukaan perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohtaa ja 2 kohdan c alakohtaa ja SEUT 296 artiklan 2 kohtaa on rikottu, koska päätös ei täytä eurooppalaisten viranomaisten antamien toimien perusteluvollisuutta koskevia vaatimuksia.
- 8) Kahdeksannen kanneperusteen (toissijainen kanneperuste) mukaan delegoidun asetuksen 14 artiklan 2 kohdan ja 3 artiklan 11 kohdan mukaisen määrittämisperusteen oikeudellinen perusta on mitätön sen vuoksi, että sillä loukataan yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, koska luottolaitoksia, joiden on kansallisen tilinpäätösstandardinsa mukaisesti ilmoitettava varainhoitoon liittyvät velat taseen vastattavaa-puolella, kohdellaan muihin luottolaitoksiin nähden, joiden kansallisessa tilinpäätösstandardissa ei edellytetä varainhoitoon liittyvien velkojen ilmoittamista tai jotka käsittelevät niitä IFRS:n mukaisesti, eri tavalla eikä tämä ole objektiivisesti perusteltua.

- 9) Yhdeksännen kanneperusteen (toissijainen kanneperuste) mukaan delegoidun asetuksen 14 artiklan 2 kohdan ja 3 artiklan 1 kohdan mukaisen määrittämisperusteen oikeudellinen perusta on mitätön sen vuoksi, että perusoikeuskirjan 16 artiklaa on rikottu koska päätöksellä puututaan oikeudettomasti elinkeinovapauteen.
- 10) Kymmenennen kanneperusteen (toissijainen kanneperuste) mukaan delegoidun asetuksen 14 artiklan 2 kohdan ja 3 artiklan 1 kohdan mukaisen määrittämisperusteen oikeudellinen perusta on mitätön SEUT 49 ja SEUT 54 artiklan rikkomisen vuoksi, koska sillä loukataan sijoittautumisvapautta.

- (¹) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyihin etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien osalta 21.10.2014 annettu komission delegoitu asetus (EU) 2015/63 (EUVL 2015, L 11, s. 44).
- (²) Yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismiin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EUVL 2014, L 225, s. 1).
- (³) Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190).

Kanne 8.7.2020 – Deutsche Hypothekenbank v. SRB

(Asia T-428/20)

(2020/C 279/73)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantaja: Deutsche Hypothekenbank AG (Hannover, Saksa) (edustajat: asianajajat D. Flore ja J. Seitz)

Vastaaja: Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB)

Vaatimukset

Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

- kumoamaan vastaajan 15.4.2020 tekemän päätöksen (SRB/ES/2020/24) kriisinratkaisurahastoon etukäteen suoritettavista vuoden 2020 rahoitusosuuksista liitteinen ja laskentaperusteinen siltä osin kuin niillä on merkitystä kantajan kannalta ja
- velvoittamaan vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa seuraaviin kanneperusteisiin.

- 1) Ensimmäinen kanneperuste: Kuulluksi tulemista koskevan oikeuden loukkaaminen
 - Vastaaja on jättänyt kuulematta kantajaa ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä ja rikkonut siten Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 41 artiklan 1 kohtaa ja 2 kohdan a alakohtaa
- 2) Toinen kanneperuste: Menettelysääntöjen noudattamatta jättäminen
 - Riidanalaisista päätöstyksistä annettaessa on jätetty noudattamatta perusoikeuskirjan 41 artiklasta, SEUT 298 artiklasta, yleisistä oikeusperiaatteista ja vastaajan työjärjestyksestä seuraavia yleisiä menettelyvaatimuksia.